

Γέροντας, π. Γεώργιος: Στην Θεία Λειτουργία αποκαλύπτεται ότι το ήθος του Χριστού δεν είναι εξουσιαστικό!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους.

Συνέχεια από: <http://www.diakonima.gr/?p=488038>

Οι Χριστιανοί που θέλουν να συμμετάσχουν στο ευχαριστιακό έργο του Χριστού, γίνονται μέλη του Σώματός Του.

Ενώνονται με τον Χριστό στο Σώμα του, στην Εκκλησία.

Χωρίς τον Χριστό, έξω από την Εκκλησία, ζούμε την ζωή του πρώτου Αδάμ, την εγωιστική ζωή.

Δεν μπορούμε να πούμε “ευχαριστώ” στον Θεό, να ξαναζήσουμε ευχαριστιακά, εάν δεν ενωθούμε με τον Χριστό.

Μέσα στο Σώμα Του, στην Εκκλησία, ζούμε εν Χριστώ και διά του Χριστού την ζωή του δευτέρου Αδάμ, του Χριστού μας, την ευχαριστιακή ζωή.

Ο Χριστός μας είναι ο δεύτερος Αδάμ που διόρθωσε το λάθος του πρώτου Αδάμ. Στην Εκκλησία βλέπουμε τον Χριστό να θυσιάζεται και μαθαίνουμε και εμείς να θυσιάζομαστε για τους αδελφούς μας.

Στη Θεία Λειτουργία απολαμβάνουμε την θυσία του Χριστού.

Ο Χριστός προσφέρεται στον Θεό Πατέρα, προσφέρεται και σε μας. «Λάβετε, φάγετε, τούτο μού εστι το Σώμα... Πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο εστι το Αίμά μου».

Στην Θεία Λειτουργία αποκαλύπτεται ότι το ήθος του Χριστού δεν είναι εξουσιαστικό, ατομικιστικό, εξασφαλίσεως του δικού του συμφέροντος, αλλά είναι ήθος προσφοράς, αγάπης και θυσίας.

Έτσι μαθαίνουμε και εμείς να αγαπούμε, να προσφερώμαστε, να θυσιάζομαστε, να ταπεινωνώμαστε.

Γι' αυτό η θεία Ευχαριστία είναι το κεντρικό μυστήριο της Εκκλησίας μας.

Στην θεία Ευχαριστία διά του Χριστού ευχαριστούμε τον Θεό Πατέρα για όλα τα δώρα Του και πρώτα απ' όλα για το μεγαλύτερο δώρο Του, τον Ιησού Χριστό.

Όταν πρόκειται ν' αρχίση η αγία αναφορά, το κύριο μέρος της Θείας Λειτουργίας, ο λειτουργός απευθύνεται στον λαό και λέγει «Ευχαριστήσωμεν τω Κυρίω».

Ο λαός πρέπει να απαντήσει «Άξιον και δίκαιον». Είναι άξιον και δίκαιον να ευχαριστήσουμε τον Κύριο. Τότε μπορεί να συνεχισθή η Λειτουργία.

Εάν ο λαός δεν ειπή «Άξιον και δίκαιον», ο ιερέυς δεν μπορεί να συνεχίση την προσφορά της Θείας Λειτουργίας. Πρέπει να θέλη ο λαός να ευχαριστήση τον Θεό, για να μπορούν ο ιερέυς μαζί με τον λαό να συμμετέχουν στην ευχαριστιακή θυσία του Χριστού.

Μέσα στη Θεία Λειτουργία μπορούμε να προσφέρουμε και εμείς μαζί με τον Χριστό τα πάντα στον Θεό. Όταν ο αρχιερέυς ή ο ιερέυς υψώνη-προσφέρη τον Άρτο και τον Οίνο, «τα σα εκ των σων σοι προσφέρομεν κατά πάντα και διά πάντα», όλη η Εκκλησία, όλοι εμείς που είμαστε τα μέλη της Εκκλησίας, διά των χειρών του λειτουργού προσφέρουμε στον Θεό την ευχαριστία για όλα Του τα δώρα.

Με αυτόν τον τρόπο κάνουμε το αντίθετο από εκείνο που έκανε ο Αδάμ, όταν αμάρτησε και έπαυσε να ευχαριστή τον Θεό.

Μαζί με όλη την Εκκλησία ιστάμεθα ενώπιον του επιγείου και ουρανού θυσιαστηρίου του Θεού, του θρόνου του Θεού, και λέμε: «Κύριε σε ευχαριστούμε 'υπέρ πάντων ων ίσμεν και ων ουκ ίσμεν', για όλα Σου τα δώρα, για εκείνα που γνωρίζουμε και για εκείνα που δεν γνωρίζουμε».

Πολλά από τα δώρα του Θεού τα γνωρίζουμε, καθώς τα αναφέρει η ευχαριστιακή ευχή: «Συ εκ του μη όντος εις το είναι μας παρήγαγες, και παραπεσόντας ανέστησας πάλιν, και ουκ απέστης πάντα ποιών, έως ημάς εις τον ουρανόν ανήγαγες και την βασιλείαν σου εχαρίσω την μέλλουσαν».

Αλλά και στον κάθε ένα από μας έχει δώσει ιδιαίτερες ευεργεσίες που ίσως δεν τις έχουμε συνειδητοποιήσει. Γι' αυτό στη Θεία Λειτουργία τον ευχαριστούμε για όλα, γι' αυτά που ξέρουμε και γι' αυτά που δεν ξέρουμε.

Και ακόμη, ευχαριστώντας τον Θεό θέλουμε να του αντιπροσφέρουμε ένα δώρο, την ζωή μας: «Αυτή την ζωή εσύ, Κύριε, μας την έχεις δώσει "τα σα εκ των σων"· από τα δώρα που Συ μας έδωσες θέλουμε και εμείς να σου προσφέρουμε, γιατί δεν έχουμε κάτι δικό μας.

Όλα του Θεού είναι. Παίρνουμε απ' αυτά που μας δίνει ο Θεός και του αντιπροσφέρουμε κι εμείς. Αλλά δεν θέλουμε να δώσουμε απλώς κάτι από αυτά που μας έδωσε.

Θέλουμε να του δώσουμε όλη μας τον ζωή, όχι ένα τμήμα της ζωής μας.

Δεν φτάνει να δώσουμε στον Θεό ένα μέρος της ζωής μας. Μέσα στο ψωμί και στο κρασί είναι όλη μας η ζωή. Το ψωμί και το κρασί συμβολίζει και περιέχει όλη την ζωή του ανθρώπου.

Για να γίνη το ψωμί, πρέπει πρώτα να καλλιεργήσουμε τον αγρό, να σπείρουμε, να θερίσουμε, να αλέσουμε, να ζυμώσουμε, να ψήσουμε το ψωμί. Έχει κόπο. Το ίδιο και το κρασί. Το σταφύλι θα γίνη κρασί. Έχει κόπο.

Μπαίνει λοιπόν μέσα στο ψωμί και το κρασί όλη η ζωή μας, ο κόπος μας, η εργασία μας. Δεν έχει σημασία βέβαια αν σήμερα δεν είμαστε γεωργοί όλοι. Σημασία έχει ότι ο κόπος που κάνει ο γεωργός για να φτιάξη το ψωμί και το κρασί, είναι κόπος που αντιπροσωπεύει όλους μας. Εμείς κάνουμε κάτι άλλο που το έχει ανάγκη ο γεωργός.

Και έτσι μέσα στο ψωμί και στο κρασί είναι όλη μας η ζωή, οι εργασίες μας, η οικογένειά μας, οι συνάνθρωποί μας.

Λέει ο Απόστολος Παύλος: «Ότι εις άρτος, εν σώμα οι πολλοί εσμέν» (Α' Κορ. Ι,

17). Στο ένα άρτο είμαστε όλοι.

Και λέει ένα αρχαίο κείμενο: «ὥσπερ ἦν τούτο το κλάσμα διεσκορπισμένον ἐπάνω των ορέων και συναχθέν ἐγένετο ἐν, οὕτω συναχθήτω σου ἡ ἐκκλησία ἀπὸ των περάτων τῆς γῆς εἰς τὴν σὴν βασιλείαν» (Διδαχή των Δώδεκα Αποστόλων, Β.Ε.Π.Ε.Σ., τόμος 2ος, 1965, σελ. 218).

Ένα ψωμί δεν είναι από ένα σπόρο, είναι από πολλούς.

Έτσι πολλοί σπόροι, πολλοί Χριστιανοί, όλοι οι Χριστιανοί, είμαστε μέσα στον άγιο Άρτο.

Απόσπασμα από απομαγνητοφωνημένη ομιλία που έγινε στην αίθουσα διαλέξεων της Ιεράς Μητροπόλεως Δράμας την 9η Μαΐου 1982 προσκλήσει και παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δράμας κ.κ. Διονυσίου, όπως δημοσιεύεται στο περιοδικό ο «Όσιος Γρηγόριος», ετήσια έκδοση της Ιεράς Κοινοβιακής Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, περίοδος β', έτος 1995, αριθμός τεύχους 20.